

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka, ve věci

žalobce: **B. I.**,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
se sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2017, č. j. MV-73201-4/SO-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 1. 2017, č. j. OAM-3241-19/DP-2016. Tímto rozhodnutím Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“)

zamítlo žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ pro nesplnění podmínky uvedené v § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nedoložil, že jeho úhrnný čistý měsíční příjem v roce 2015 dosahoval zákonem požadované výše, která v jeho případě činila 11 130 Kč.

2. Žalobce namítá, že v České republice žije nespočet rezidentů, kteří nedosahují příjmů ve výši, která je v jeho případě považována za minimální výši úhrnného čistého měsíčního příjmu. Žalobce vede řádný život, podniká, platí daně i pojistné. Nesouhlasí s názorem, že by mohl žít v nevyhovujících podmínkách nebo být zátěží pro sociální systém České republiky. Dále žalobce poukazuje na platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016, podle něhož vychází jeho čistý měsíční příjem na částku 14 325 Kč. Požadovanou podmínku minimální výše čistého příjmu tedy již splnil a tato skutečnost by měla být zohledněna.
3. Dále žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života i do života lidí v jeho okolí. V České republice se zdržuje od roku 2004, má zde bratra, přítelkyni a přátele.
4. Žalovaná poukázala na obsah spisového materiálu a navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu a jednání soudu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 8. 2. 2016 u ministerstva žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Žádost trpěla vadami, proto ministerstvo žalobce opakovaně vyzývalo k jejich odstranění. Při výpočtu čistého úhrnného měsíčního příjmu žalobce ministerstvo vycházelo z jím předloženého platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za období roku 2015 a z přehledu předpisů plateb pojistného na důchodové pojištění evidovaných Pražskou správou sociálního zabezpečení za období let 2015-2016.
8. Žalobce využil svého práva na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 7. 9. 2016. Uvedl, že se chce k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, nicméně žádné vyjádření následně nezaslal.
9. Ministerstvo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítlo a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo, neboť

žalobce jako žadatel nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

10. Dne 14. 3. 2017 bylo ministerstvu doručeno odvolání žalobce, které žalovaná posoudila jako včasné, neboť prominula zmeškání úkonu na základě lékařského potvrzení, podle něhož se žalobce dne 7. 2. 2017 podrobil na Ukrajině operaci.
11. Žalovaná napadeným rozhodnutím po meritorním posouzení věci odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalovaná nepřihlížela k žalobcem předloženému dokladu o zajištění ubytování s měsíčními náklady ve výši 2 000 Kč, neboť jej mohl uplatnit dříve. Samotná délka pobytu žalobce na území České republiky není dostatečným důvodem pro vyhovění žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a pro odhlédnutí od nedostatečného příjmu žalobce.

Posouzení žaloby soudem

12. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
13. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
14. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
15. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životního minima cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; (...).
16. V první řadě soud konstatuje, že žalobce nečiní sporným samotný způsob výpočtu zákonem požadovaného minimálního úhrnného měsíčního příjmu. Mezi účastníky je tudíž nesporné, že stanovená výše úhrnného měsíčního příjmu v případě žalobce činila v rozhodné době 11 130 Kč a že podle žalobcem předložených dokladů činil jeho čistý příjem v roce 2015 jen 6 119 Kč měsíčně, což je o 5 011 Kč měsíčně méně než částka, kterou byl žalobce povinen prokázat. Jde o jednoduchý výpočet vycházející z úhrnu všech žalobcových příjmů za rok 2015, od něhož byly odečteny částky připadající na zaplacené pojistné na důchodové pojištění žalobce a penále ve výši 490 Kč. Výsledek byl vydělen počtem kalendářních měsíců v roce a porovnán se součtem částek životního minima a normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení, které vyplynuly z tehdy platných právních předpisů, tj. zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve spojení s nařízením vlády č. 409/2011 Sb., o zvýšení částek životního a existenčního minima, a zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve spojení s nařízením vlády č. 395/2015 Sb., kterým se pro účely příspěvku na bydlení ze státní sociální podpory pro rok 2016 stanoví výše nákladů srovnatelných s nájemným, částek, které se započítávají za pevná paliva, a částek normativních nákladů na bydlení.

Žalobce nezpochybňuje ani skutečnost, že správní orgány ve svých úvahách nepočítaly s žádnou společně posuzovanou osobou.

17. Za této situace nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že řada občanů České republiky požadovaných příjmů rovněž nedosahuje, neboť tato okolnost je pro posouzení projednávané věci bez významu. V případě žalobce je podstatné, že jediným důvodem povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky bylo jeho podnikání, což je soustavná činnost vymezená zákonem a provozovaná samostatně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, která má přinášet zisk. Zákonodárce proto nepovažuje za smysluplné poskytovat nebo ponechávat pobytové oprávnění z důvodu podnikání cizincům, kteří si vlastní ekonomickou činností nedokáží zajistit přiměřený zisk, z něhož by mohli hradit běžné výdaje spojené s výživou, ošacením a ubytováním.
18. Ze spisového materiálu je patrné, že samostatná výdělečná činnost (podnikání) byla jediným zdrojem příjmů žalobce. Nedosahuje-li v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců zisk z podnikání ani zdaleka součtu částky životního minima a předpokládaných nákladů na bydlení, jak tomu v roce 2015 bylo u žalobce, vzniká důvodná obava, zda je na základě takovýchto výsledků svého podnikání cizinec vůbec schopen uhrazovat obvyklé životní náklady. Jestliže žalobce v daném roce vykazoval průměrný čistý měsíční zisk jen na úrovni 6 119 Kč a jiné příjmy neměl, soudu není zřejmé, jak mohl žalobce uspokojovat své běžné potřeby bez závislosti na jiných osobách nebo bez pomoci státu. Rozhodně by si při srovnatelné hladině příjmů mohl jen stěží v budoucnu udržet důstojnou životní úroveň.
19. Pokud žalobce uvádí, že žije v pronajatém bytě, přičemž podle potvrzení, které přiložil k odvolání, měl v období od 16. 3. 2016 do 1. 3. 2018 zajištěno ubytování ve Všenorech za celkovou částku 2 000 Kč měsíčně, soud odkazuje na ustanovení § 82 odst. 4, věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, které uvádí, že „*k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve*“. S ohledem na zásadu koncentrace řízení vyjádřenou v citovaném ustanovení nebyla žalovaná oprávněna k tomuto dokladu přihlédnout (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27). V této souvislosti soud nepřehlédl, že ministerstvo žalobce opakovaně ve výzvách k odstranění vad žádosti ze dne 8. 2. 2016 a 18. 3. 2016 poučilo o tom, co se považuje za skutečné náklady na bydlení a že je jejich výši třeba věrohodně prokázat. Přestože na uvedené adrese žalobce bydlel nejméně od 16. 3. 2016, bylo potvrzení o zajištění ubytování vystaveno až dne 13. 3. 2017 a bylo předloženo teprve jako příloha k odvolání žalobce. Žalovaná tedy nepochybila, jestliže k tomuto potvrzení v rámci řízení o odvolání – právě s odkazem na zásadu koncentrace řízení – nepřihlédla. Uvedený žalobní bod není důvodný.
20. Žalobce dále namítá, že v nadcházejícím roce 2016 již požadovanou podmínku minimální výše úhrnného měsíčního příjmu splnil, neboť jeho průměrný měsíční čistý příjem činil 14 325 Kč, což žalobce soudu doložil přiznáním k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016 a přehledem o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2016. Soud však tuto skutečnost zohlednit nemohl. Je tomu tak proto, že předmětný doklad není součástí správního spisu a nebyl tedy použit při tvorbě relevantních skutkových zjištění; nebylo přitom ani na místě, aby těmito listinami soud prováděl důkaz a správními orgány zjištěný skutkový stav tímto způsobem doplňoval. V daném případě šlo o správní řízení zahajované na návrh, které není ovládáno zásadou vyšetřovací, a žalobce měl možnost, respektive byl povinen doložit

příslušné podklady, které by byly způsobilé prokázat jeho tvrzení o dosažení čistého měsíčního příjmu v požadované výši již v jeho průběhu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, je mj. uvedeno, že „je zejména v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“ Rovněž ve vztahu k dokládání a prokazování úhrnného měsíčního příjmu se žalobci dostalo náležitého poučení ze strany ministerstva. Bylo proto na žalobci, aby v rámci správního řízení tvrdil a osvědčil jiný skutkový stav, než který na základě platebního výměru za rok 2015 vzalo za základ svého rozhodnutí ministerstvo. S tím, že právě tato listina bude jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, byl ostatně žalobce dne 7. 9. 2016 seznámen. Ani tento žalobní bod tedy nepovažuje soud za důvodný.

21. Žalobci konečně nelze přisvědčit ani v tom, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by znamenalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Oba správní orgány se podle názoru soudu v dostatečném rozsahu zabývaly dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a správně uzavřely, že případný dopad do sféry soukromí žalobce se vzhledem k důvodu, který vedl k zamítnutí žalobcovy žádosti, jeví jako přiměřený a akceptovatelný.
22. Předně je potřeba uvést, že správní orgány vycházely z podkladů, které si opatřily pro účely vedeného řízení, a z informací, které jim byly známy, a nebylo by vůbec na místě po nich požadovat, aby z vlastní úřední činnosti vyhledávaly, popř. blíže zkoumaly, soukromé a rodinné vazby žalobce na území České republiky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 – 24). Sám žalobce zůstal v tomto ohledu zcela pasivní, třebaže z povahy věci právě on v postavení žadatele disponoval potřebnými informacemi z oblasti rodinného života a mohl je uvést. Nadto soud upozorňuje, že o bratrovi a přítelkyni v České republice se žalobce zmiňuje poprvé až v žalobě (a ani tam není příliš konkrétní). Protože žalobce tyto skutečnosti správním orgánům nesdělil, nemohly je při rozhodování zohlednit a nemůže to s ohledem na shora vysvětlenou zásahu koncentrace učinit ani soud. Správní orgány přihlédly proto pouze ke skutečnostem obsaženým ve správním spisu či plynoucím z cizineckého informačního systému; přihlédly tedy k délce pobytu a k tomu, že žalobce na území České republiky nevlastní žádnou nemovitost a žije v pronajatém bytě. Soud se přitom ztotožňuje se závěrem žalované, že samotná délka pobytu žalobce na území České republiky nemůže mít bez dalších, podstatnějších skutečností takový význam, aby bránila ukončení pobytového oprávnění žalobce. Na základě obsahu spisového materiálu nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než že si žalobce ani za relativně dlouhou dobu, po kterou pobývá na území České republiky, nevytvořil pevné sociální nebo rodinné vazby a nemá zde stabilní zázemí, které by bylo v důsledku jeho odcestování do země původu zničeno nebo nevratně narušeno. I kdyby pak žalobce v souvislosti s napadeným rozhodnutím určitou osobní újmu pocítil, šlo by o dopad přiměřený, vyvolaný zákonným rozhodnutím orgánu veřejné moci, který by žalobce byl povinen strpět. Soud tedy uzavírá, že uvedený žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

23. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst.

7 s. ř. s.).

24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu